U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **N. M.,** zastoupené Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2007, čj. OAM-10-511/LE-C06-C09-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2009, čj. 4 Az 58/2007 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatelky Mgr. Bohdaně Novákové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2007, čj. OAM-10-511/LE-C06-C09-2007, žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 21. 10. 2009, čj. 4 Az 58/2007 - 37, jako nedůvodnou zamítl.

III.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Dovolala se stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. jiné vady v řízení před městským soudem, jež měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Stěžovatelka namítla, že v průběhu správního řízení došlo k porušení zásady pečlivosti a vstřícného jednání správního orgánu vůči účastníkovi řízení, vyplývající z § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Uvedla, že v replice k vyjádření žalovaného naprosto detailně popsala své problémy na Ukrajině. Městský soud konstatoval, že se jedná o skutečnosti nové, proto nevěrohodné a účelové.

Dle stěžovatelky je s podivem, že žalovaný takto zásadní informace neobdržel. Žalovaný nevycházel stěžovatelce vstříc, nespolupracoval s ní, nevedl řízení pečlivě.

Městský soud podle stěžovatelky pochybil, protože byl povinen vzít v úvahu i nové skutečnosti, pokud by následkem jejich ignorace mohl být zásah do základního lidského práva stěžovatelky.

Dále stěžovatelka namítla, že žalovaný byl povinen se i při posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné zabývat důvody pro udělení doplňkové ochrany.

V podstatě totéž se dle stěžovatelky týká i zásahu do rodinného a soukromého života. Stěžovatelka výslovně uvedla, že má v České republice snoubence, chtějí spolu žít a založit rodinu. Správní rozhodnutí nelze vydat bez posouzení následků tohoto rozhodnutí do stěžovatelčina života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud i žalovaný chybně omezili své právní hodnocení pouze na normy obyčejného práva a nepoužili normy práva mezinárodního a ústavního.

Konečně stěžovatelka namítla, že správní orgán ani soud si neobstarali žádné informace ze země původu, zejména pak o postavení žen, které jsou oběťmi násilí.

IV.

Žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, příp. její zamítnutí pro nedůvodnost.

V.

Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani pochybení v postupu městského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 téhož zákona zamítne (srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003 - 59, č. 181/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud rovněž judikoval, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dále poukazuje na svá rozhodnutí, v nichž konstatoval, že vedle pozitivního vymezení

předpokladů pro udělení azylu v § 12 zákona o azylu stanoví tento zákon v § 15 a § 16 rovněž vylučující důvody, při jejichž naplnění žadateli azyl udělit nelze (srov. např. rozhodnutí ze dne 27. 5. 2004, čj. 7 Azs 124/2004 - 45, č. 349/2004 Sb. NSS). V tomto ohledu je třeba připomenout, že ekonomické potíže nemohou být azylově relevantním důvodem (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003 - 65, a ze dne 19. 6. 2008, čj. 6 Azs 35/2008 - 57, www.nssoud.cz).

Namítla-li v nyní posuzované věci stěžovatelka, že městský soud byl povinen vzít v úvahu nové skutečnosti uvedené v replice k vyjádření žalovaného, Nejvyšší správní soud odkazuje na vypořádání obdobné námitky např. v rozhodnutí ze dne 26. 5. 2009, čj. 2 Azs 4/2009 - 180, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud navíc sdílí závěr městského soudu, že ani tyto dodatečně tvrzené skutečnosti nelze považovat za azylově relevantní důvody (srov. např. rozsudek ze dne 23. 5. 2007, čj. 6 Azs 243/2006 - 65, www.nssoud.cz). Dále Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že neuvedla-li stěžovatelka tyto skutečnosti v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v průběhu správního řízení, jeví se její argumentace účelovou.

Pro úplnost je třeba poznamenat, že se žalovaný ani městský soud neopomněli ve svých rozhodnutích zabývat otázkou, zda stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Dospěli však k závěru, že podmínky pro udělení tohoto typu ochrany nejsou v dané věci splněny.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neshledal, proto ji jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení ustanoven zástupcem advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti a dále 300 Kč na úhradu hotových výdajů v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. července 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu